

2

Hana Militká

13 povídek

Pro Klub Knihomolů

Hana *Milíčková*

13 povídek pro Klub knihomolů 2

Povídky věnuji své rodině a Klubu knihomolů

**Děkuji Aleně Badinové, Markétě Glozarové a Simoně
Micháلكové za jejich podporu a skvělou spolupráci**

Předmluva

Alena Badinová

S tvorbou paní Hany Militké jsem se poprvé setkala v roce 2013 prostřednictvím jejích Povídek z povětří. Zaujaly mě, protože ač šlo o vzpomínky herečky, zcela vybočovaly ze sekce hereckých memoárů. Jak jsem tenkrát napsala:

„Krátké texty, do nichž čtenář nahlíží jako do střípků, zrcadlí autorčinu duši. Nechá se poznat tu jako veselá spoléčnice, tu jako člověk, který se musí vypořádat se ztrátou blízkých. Přes všechna úskalí si drží optimistický pohled na svět a z jejích slov je cítit i veliká vděčnost za vše, co ji potkalo.“

Netušila jsem, že v dalších letech budu číst také její detektivky a že paní Militká bude psát pro náš magazín. Ale je to tak: již druhým rokem se čtenáři Klubu knihomolů měsíc, co měsíc setkávají s novými povídkami z jejího pera. Ať již jde o osobní vzpomínky, své-

rázné návody či tajuplné příběhy, vždy se vyznačují osobitým způsobem psaní a jsou milým čtením k šálku ranní kávy.

Jestliže jste je promeškali, máte nyní novou šanci prostřednictvím této již druhé sbírky. Zkuste si je dávkovat jako jednotlivé minisušenky k voňavému hrnečku ve chvílích pohody, abyste si je správně vychutnali.

Dobrou chuť přeje Alena Badinová, šéfredaktorka Klubu knihomolů.

Přeji příjemné zážitky.

V Praze dne 9. 11. 2017

Alena Badinová

Klub knihomolů

Leden

Nový rok vítáme radostně s velkými nadějemi na lepší život, který nás čeká. Nedávno jsem četla na netu prosbu – Milý roku 2017, nemusíš mi dát vůbec nic, jen mi, prosím tě, nikoho nevezmi. Přidávám se k této prosbě.

„Nový rok je tady!“ jásáme nadšeně.

„Na Nový rok o slepičí krok,“ říkávaly naše babičky.

Nemám ráda zimu. Nejsm přeborník v zimních sportech. Spíš vnímám kýchající a kašlající lidi v tramvajích.

Jednoho dne jsem si celá sklíčená na Nový rok uvědomila, že naše babičky měly pravdu. V jejich pranostice je přece obrovský opti-

mismus. Sluníčko se k nám už začalo vracet. 1. ledna je delší den než koncem prosince. I slovo slunovrat je optimistické. Nejvíc ze všeho jsem neměla ráda leden a únor. Cítila jsem se jako zakletá v ledovém království paní Zimy.

Jednoho krásného dne k nám sluníčko obrátí svou vlídnou tvář, zasměje se, probudí lísky. Prodlouží jejich jehnědy. Pokud bude pár dní nejméně osm stupňů nad nulou, vylétnou krátce včelky protáhnout a vyvětrat svá tělíčka. Přivítají prostřený stůl s jehnědami.

Tohle všechno si představuji. Stávám se součástí přírody. S nadějí vyhlížím každý nový den. Jaro se blíží. Ještě je daleko, ale vím o něm. Za dva tři měsíce je tady. Budu připravená ho vnímat plnými doušky.

Vloni jsem udělala zvláštní věc. Koupila si brambořík.

Vždycky mi všechny kytky doma chcípaly. Ne, že bych se o ně nestarala, ale topíme plynem, máme docela teplo a sucho. Většina rostlin chce vlhko, brambořiky potřebují chladno.

Dala jsem kytku mezi okna. Museli jsme při výměně oken zachovat dosavadní ráz domu, nebylo možné dát takzvaná euro okna. Jsou tedy dvojitá, mezi nimi parapet. Na brambořík mi padl pohled každý den několikrát. Vždycky vyloudil úsměv na mé tváři. Hned se mi leden zdál přívětivější.

Bráška s manželkou přijeli na návštěvu. Koupili mi k mému karmínovému i bílý brambořík. Nádhera. Za naším oknem bylo krásně živo. Jako na jaře. Brambořiky mi kvetly déle než tři měsíce. Skutečně až do jara.

„Na Tři krále o krok dále.“

Vida, zase jsme poskočili směrem ke slunci. I kdyby byl den delší jen o osm a půl minuty, sluníčko se nám vrací. Sice pomalu, ale jistě.

Naši přátelé nám poradili, abychom si namíchali lektvar, jak tomu říkáme. Jedná se o určitý počet citrónů a česneku. Vše se nakrájí, krátce povaří, rozmixuje, dá do lednice a pak se užívá každé ráno na lačno jeden malý panák. Citróny se použijí celé i s kůrou.

Výborná věc. Už je leden a ještě jsme s manželem nechytli ani rýmu. Jenže lektvar je příšerně hořký. Zvykla jsem si, ale manžel se každé ráno strašně šklebí. Přijme do pusy obvyklou dávku. Drží v puse a neví, jestli má polknout, nebo nejdřív přidat do úst vodu, kterou drží v hrníčku. Chvíli váhá, než polkne. Jeho grimasy jsou děsně legrační. Díky tomu máme dobrou náladu hned od rána.

Od podzimu chodím plavat do bazénu, abych si zocelila tělo. Už to moc potřebovalo. Chci zachránit kyčelní kloub před operací, kte-

rou mi doktoři začínají vyhrožovat. Víím, že svou práci umějí téměř dokonale. Ale každý člověk na různé zásahy do těla reaguje jinak. Mnohdy proti naší vůli. Dokud může sloužit vlastní kloub, je dobře. Musím dohnat plaváním, co jsem na své životní pouti trošku zanedbala. Přestože jsem doma cvičila, nestačilo to. Jeden nepříjemný úraz mi přitížil. Proto se snažím rozhýbat své tělo, aby ještě pár let sloužilo. Nikdo jiný to za mne udělat nemůže. Záleží jen na mně, jak budu k sobě poctivá a pomůžu si.

Plaváním se ovšem stala zvláštní věc. Postavila jsem se částečně ročním obdobím. Plave se přece v létě, když je teplo.

Nabalím se a jdu na tramvaj. Mířím do Edenu. Plavu pomalu, na výdrž. Musím dvakrát týdně uplavat aspoň tři sta metrů, aby měla moje námaha smysl.

Pokaždé, když tam jdu, říkám si: „Třeba dnes nebudu tak výkonná. Nic se neděje. Pokud zvládnu deset délek bazénu dlouhého dva-
cet pět metrů, stačí. Budu spokojená.“

Jakmile mám tuhle vzdálenost za sebou, cítím, že mám dnes zase vyhráno. Přidám dvě délky do tří set metrů. „Nojo, už mám polovičku svého vysněného cíle. Jestli zvládnu ještě totéž, budu mít šest set metrů odplaváno. To bude paráda!“

Síly zatím neubývají. Nehoním se. Mám trošku problém s dechem. Moje letité problémy s průduškami. Občas si trošku vydechnu na jednom nebo druhém konci dráhy. Nesmím odpočívat moc dlouho. Mám zaplaceno jen na hodinu a půl. Musím šetřit, z důchodu se velké zázraky dělat nedají.

Rychle si odfouknu a jdu na další metry.

„Je to dobré! Už jsem si zvykla zaplavat šest set metrů. Dnes zkusím malinko přidat.“

Povedlo se. Mám za sebou sedm set metrů. Jsem na sebe docela hrdá.

Za týden přidávám další dvě délky. „To už je tři čtvrtě kilometru! Páni, jsem fakt dobrá!“

S vítězným pocitem odcházím včas domů. Jde se mi líp. Dřív jsem se sotva potácela po plavání. Dnes už si docela vykračuju. Dokonce schody v tramvaji zdolávám běžným způsobem, ne jen jednou nohou vpřed, tu s bolavou kyčlí vždy přitáhnout.

Nevím, jestli se operaci úplně vyhnu, ale důležitá je snaha. Celkově mi plavání pomáhá. Na zádech, kde byl podkožní tuk a trošku povislá kůže, mi naskákaly boule. Začaly se rýsovat svaly. Zádovým svalstvem jsem nikdy nevynikala. Dokonce jsem si myslela, že žádné nemám. Teď mě manžel se zájmem sleduje, jak se moje záda zpevňují a mládnou. Na obličej to efekt nemá. Ale protože jsem spokojená, zářím štěstím. Možná proto vypadám celkově mladší.

Hlavně jsme zdědily s mojí sestrou Miladou mladší vzhled po naší mámě.

Důležité je, že se k životu stavím aktivně. Nikdo přece nežije jen proto, aby trpně čekal na zánik.

Nedávno jsem viděla v televizi starší lidi, kteří studují a baví se novými vědomostmi. Některým z nich bylo přes devadesát let. Oči jim jen hrály. Byli neuvěřitelně čilí.

Jsem přesvědčená, že v tom velkou roli hraje jejich aktivní přístup k životu. Vůbec nic nevzdali. Pořád žijí naplno.

Někdo se dokáže provztekat nebo pronudit od narození až do konce.

My s manželem si užíváme každý den.

Je dobré se občas nad vším zamyslet.

Únor

V únoru je ještě zima v plné síle. Přesto se daří křehkým kvítkům sněženek proniknout spoustou namrzlého sněhu, vystaví své květy na slunci. Zdánlivá křehkost vyvíjí neuvěřitelnou odvahu a energii. Síla první lásky je stejně neuvěřitelná. Pozor však na mráz, ještě nenastalo ani předjaří.

Cítila, že ji něco šimrá na nose. Otevřela oči: „Sluníčko!“ vykřikla nadšeně. Běžela k oknu: „Páni, vypadá to, jako kdyby přišlo jaro! Cítím, jak mě paprsky hřejí skrz okno.“

Rychle se nasnídala a běžela do školy.

„Ještě je trochu zima,“ přitáhla si šálu ke krku. „Jaro už cítím ve vzduchu. Možná za chvílku rozkvetou první jarní kytičky,“ začala si do kroku zpívat.

Při vyučování pořád pokukovala oknem ven. Těšila se, až se rozběhne doma po zahradě a bude zkoumat, jestli se už objevují pupence pivoňek, jak se protahují budoucí květy šeříku. Hlavně bude vyhlížet kvetoucí sněženky, bledule, sasanky.

„Na jaterníky je moc brzy, škoda. Jsou krásné. Musím zjistit, co se děje s forzýtií.“

Vyběhla ze školy. Nebude čekat na autobus, poběží pěšky. Cesta trvá jen dvacet minut.

„Jé, promiňte, nechtěla jsem,“ začala se omlouvat mladíkovi, do kterého vrazila.

„Vůbec se neomlouvejte, slečno. Nedávám pozor. Srážka se stala mojí vinou. Neublížil jsem vám?“

„Nic se mi nestalo,“ usmála se. Teprve teď si ho pořádně prohlédla.

„Páni, to je fešák,“ pomyslela si nadšeně. Hned posmutněla. „Ten nebude pro mne. Takové štěstí nemám.“

„Není vám dobře? Nepotřebujete lékaře?“

„Kdepak. Jsem v pořádku.“

„Smím vás kousek doprovodit, abych si byl jistý vaším zdravotním stavem?“

„Prosím?“ vzhledla překvapeně.

„Chci se jen ujistit, že se vám nic nestalo.“

„Aha,“ nedokázala zakrýt zklamání. „Jistě. Můžete.“

Chvilí kráčeli mlčky.

Nebyla zvyklá chodit pomalu a spořádaně. Většinou běhala, poskakovala, dováděla.

Najednou zakopla.

Zachytil ji na poslední chvíli.

„Přece jen potřebujete mou ochranu. Asi vás ta nehoda oslabila,“
usmál se a nabídl jí rámě.

Chvíli se zdráhala: „Co když nás někdo uvidí?“

Pak neodolala a chytla se ho pod paží.

„Bydlíte daleko?“

„Je to kousek, ještě deset minut chůze.“

„Petrně chodíte do školy?“

„Správně,“ zasmála se. „Do osmičky. Letos budu končit.“

„Co bude následovat?“

„Pedagogická škola. Mám ráda děti. Budu učitelkou.“

„Krásné povolání. Taky učím.“

„Na naší škole?“

„Ne, kdepak. Jen se chci zeptat na místo. Mám se stěhovat. Zdědil
jsem barák.“

„Aha. To máte prima. Takové dědictví se vždycky hodí.“

„Myslíte? Jsou s tím starosti.“

„Jaké?“ podivila se.

„Lítání po úřadech, udržování domu, hledání nové práce. Spousta
všelijakých drobností.“

„Už budu brzy doma. Asi jsem vás zdržela.“

„Ještě jste mi neřekla své jméno. Já jsem Arnošt.“

„Milada,“ začervenala se. „Můžete mi tykat.“

„Vy mně taky. To chce ovšem polibek.“ Vzal ji do náručí a chtěl
políbit.

Cukala se: „Nesmím se líbat...“

„Vážně? Kdo vám to zakázal?“

Nedopověděla. Vroucně ji políbil.

Po chvíli povolil sevření, otevřel náruč.

Nebyla schopná pohybu. Zůstala zkoprněle stát.

Arnošt se po chvíli uklonil: „Promiňte, tedy promiň, už musím jít.“

Stála tam ještě dlouho.

Matka ji přivítala: „Kde se tak dlouho couráš? Jídlo už je studené.“

„Nikde,“ jen vykoktala.

„Co se s ní děje? Tolik jsem toho neřekla,“ koukala matka za dcerou, jak mizí v koupelně.

„Pojď už jíst,“ po chvíli zavolala na dceru.

Milada byla duchem nepřítomná. Ani nevěděla, co jí.

Několik dní si nemyla obličej. Stále cítila jeho intenzivní polibek.

V neděli šla s rodiči na letiště. Byla velká sláva, letecký den. Akrobaté se předváděli ve vzduchu, pak pózovali fotografům na zemi.

Milada Hudousková

„Ta naše holka je jako tělo bez duše. Nevím, co se jí stalo,“ prohodila matka. Otec jen pokrčil rameny. Necítil se odborníkem na dívčí srdce a pohnutky.

Milada ožila: „Můžu se proletět větroněm? Postavím se do fronty.“

„Opovaž se. Nemáme peníze.“

Zklamaně odešla z fronty. Rozhlédla se po návštěvnících. Vtom ho spatřila. Nesl za krkem malého kluka. Kolem pasu držel ženu. Tlačila kočárek s miminkem. Arnošt se na ženu usmíval. Ona mu něco se smíchem vyprávěla.

Milada Hudousková, Fanda Švecová a Punt'a

Milada zůstala stát. Udělalo se jí nevolno. Kdyby ji otec nezachytil, upadla by.

Sotva se dopotácela domů. Nebylo jí do řeči. Šla si brzy lehnout.

„Takový krásný den. Neděle se vydařila,“ libovala si matka. „Dokonce jsme chodili v krátkých rukávech, přestože je teprve konec února.“

Otec jí přizvukoval.

Pak vzdychla: „Jen ta holka mi dělá starost. Snad není marod.“

„Jaro ještě nepřišlo,“ trpce si pomyslela Milada, když uléhala ke spánku.

Svou první mileneckou pusou potají hořce oplakala.

Březen

V březnu se k nám sluníčko nezadržitelně vrací. Příroda se probouzí. Cítíme ve vzduchu příslib nového života. Toužíme po lásce.

Sluníčko svítí od rána. Měl dobrou náladu. Sice musí do školy, ale bude tam Ilona.

„Ta holka je divná,“ říkal si. „Pořád jako kdyby jí na mně něco vadilo. Musím s ní promluvit.“ Cítil pevné odhodlání.

Napsal jí lístek a poslal po spolužácích při hodině dějepisu.

„Dějepisář je tak zažranej do svého předmětu, že si ničeho nevšimne,“ mnul si ruce, když sledoval putování svého dopisu.

Ilona byla překvapená. Koukla na složený papírek se svým jménem navrchu. Pak se rozhlédla po celé třídě.

„Copak neví, že jí můžu psát já?“ naoko se zlobil Milan.

Učitel si všiml rozruchu kolem Ilony.

„Nečesaná, pojd'te k tabuli! Určitě nám k probírané látce chcete něco moudrého říct. Přece byste nevyrušovala poznámkami odtažitými od tématu.“

„Nechtěla jsem nic říkat. Vyprávíte nám to moc hezky,“ koktala.

„Vyprávím..., no, to se vám povedlo. Teď mi budete vyprávět vlastními slovy, co jsem právě diktoval. Napovím vám, že se probíraná látka týká našich dějin. Určitě víte, jakého období...“

Chvíli bylo ticho.

Učitel našpulil rty: „Co nám k tématu můžete říct?“

„Pane učiteli, musím se omluvit. Bolí mě hrozně hlava.“

„Potřebujete jít k lékaři?“

„Doufám, že to za chvíli přejde.“

Zazvonilo.

„Dobrá, sedněte si. Právě jsme slyšeli zvonek milosrdenství. Nebudu vás dál mučit. Počítejte s tím, že vás příští hodinu vyvolám z dnešní látky. Pro jistotu, abyste se neučila něco jiného, vám důvěrně sdělím, že se jedná o Bílou horu. Tím pro dnešek končíme.“

Ilona se dopotácela do lavice: „Ten pitomej lístek,“ vztekala se. „Ted' abych se šprtala jak blbá.“

„Co ti píše?“ zvědavě natáhla krk Jarča.

„Ani nevím.“

„Kdo ti píše?“

„Jak to mám vědět? Ani jsem ten nablblej lístek nestihla rozbalit.“

„Koukni se ted',“ usmívala se na ni kamarádka.

„Ach jo,“ rozbalila pomalu psaní.

Po přečtení zrudla.

„Co se děje?“ ptala se dychtivě Jarča.

„Ale nic. Milan má vidiny. Prý se mnou potřebuje probrat nějakou záležitost. Nevím co, asi nějakou blbost.“

„Brala bych i Milana. Náhodou je docela fešák. Nenechá si od kluků nic diktovat. Je osobnost.“

„Myslíš?“ zajiskřily Iloně oči. Jarča vzbudila její zájem. „Jestli by ho brala ona, musí mít Milan něco do sebe, že bych si toho sama nevšimla?“ byla zabraná do svých úvah.

„Souhlasíš?“ zeptal se za jejími zády Milan.

Trhla sebou. Po chvilce váhání se otočila. Podívala se na Jarču, jak hltá Milana vykulenýma očima.

„Jasně. Proč ne,“ vyhrkla. „Přece si ho nenechám přebrat od té chudinky,“ napadlo ji.

„Jdeš domů?“ zeptal se.

„Jasně. Kam jinam?“

„Můžu tě doprovodit? Promluvíme si cestou.“

„Když chceš...“ prohodila nedbale. Ostře sledovala Jarču. „Právě zbledla závistí,“ užasla Ilona.

„To víš, že chci,“ zvesela popadla věci, jednou rukou chytla Milana za loket a vlekla ho ze třídy. Ve dveřích se ještě otočila za Jarčou. Ta zoufale zírala za nimi. Ilona ji obšťastnila vítězným pohledem.

Chvíli kráčeli mlčky.

„Je docela teplo, i když je teprve konec března,“ prohodila a svlékla si kabát. Pod svetrem se jí začínala rýsovat malá prsíčka.

Milan si okamžitě všiml. Poněkud pobledl. Cítil zvláštní vzrušení.

Iloně upadl kabát.

Oba se pro něj sehnuhli.

Ilona byla rychlejší. Popadla svrchník: „Tys chtěl něco...“

Zároveň se ozval Milan: „Chtěl jsem...“

Oba vyprskli smíchy.

Milan ji hltal očima.

Co se dělo pak, si pamatuje jen matně.

Chytil ji pevně do náručí.

Políbil ji nejdřív jen letmo.

Cítil, jak se celá chvěje.

Pak zabořil své rty do jejích. Drtil ji polibkem. Dokonce vsunul jazyk do jejích úst. Oba se ocitli mimo čas a prostor.

„Můžu se přidat?“ ozval se za nimi největší grázl ze třídy Igor.

Lekli se. Odskočili od sebe. Netušili, co se děje. Oba překvapeně zírali na spolužáka.

„Vo co ti jde? Chceš přes hubu?“

„Né. Jen jsem se chtěl přidat. Snad nemusí bejt hned tak zle,“ smál se Igor na celé kolo.

„Koukej mazat, než tě zmlátím,“ vyjel na něj Milan.

Ilona na svého nového přítele obdivně zírala.

„No tak pardon, snad jsem toho tolik neřek. Nenechte se rušit, holoubci.“ Igor odkráčel rychlým krokem. Nebyl si jistý svou fyzickou převahou. Nerad by schytil pár ran před Ilonou. Za chvíli by to věděla celá škola. Hrozivá pověst Igorova by vzala za své. „Image se musí pěstovat,“ říkal si na omluvu svého zbabělého ústupu.

Ilona se vzpamatovala jako první: „Cos mi to chtěl říct?“ usmála se.

„Pojď, půjdeme do parku. Není tam tak velký provoz. Všechno ti dopovím,“ usmál se smyslně.

„Jdeme!“ vykřikla a rozběhla se k parčíku. Pár stromů a keřů jim poskytlo úkryt. Už je nikdo nerušil v milostné debatě.

Duben

„Pořád leje jako z konve,“ povzdychla si. „V pláštěnce a gumákách vypadám jako strašidlo. Je zima, jako kdyby nebyl konec dubna.“

Spěchala. Nesnášela déšť. „Vím, že příroda vítá zjara vláhu, ale tohle už je trochu moc.“

Přidala do kroku.

Prudce se zastavila a ohlédla.

Nikde nikdo.

Přesto měla pocit, že ji někdo sleduje.